

SILS MARIA

(CLOUDS OF SILS MARIA)

W KINACH OD 20 MARCA 2015

DYSTRYBUCJA W POLSCE

Al. Wojska Polskiego 41/43, 01-503 Warszawa
tel.: (+4822) 536 92 00, fax: (+4822) 635 20 01
e-mail: gutekfilm@gutekfilm.pl <http://www.gutekfilm.pl>

SILS MARIA
CLOUDS OF SILS MARIA

Reżyseria

Olivier Assayas

Scenariusz

Olivier Assayas

Montaż

Marion Monnier

Zdjęcia

Yorick Le Saux

W rolach głównych :

Juliette Binoche
Kristen Stewart
Chloë Grace Moretz
Lars Eidinger
Johnny Flynn
Angela Winkler

Maria Enders
Valentine
Jo-Ann Ellis
Klaus Diesterweg
Christopher Giles
Rosa Melchior

Producent

Charles Gillibert

Produkcja

CG Cinéma
Pallas Film
CAB Productions
Vortex Sutra
arte France Cinéma
ZDF/Arte
Orange Studio
Radio Télévision Suisse
SRG SSR idée suisse

Francja / Szwajcaria / Niemcy

rok produkcji: 2014

czas trwania: 124 min.

35 mm – Dolby Digital

Kolor

OPIS FILMU

Wybitna aktorka u szczytu sławy. Pewna siebie, a jednocześnie delikatna. Czują i wymagająca. Zawsze w ruchu, w drodze z jednego planu filmowego na kolejny. Z jednego końca świata na drugi.

Kilka dni, które nieoczekiwanie spędzi w Alpach w towarzystwie swojej młodej asystentki, a zarazem jedynej przyjaciółki i powiernicy, pozwoli jej na nowo zrozumieć siebie. Pod wpływem serii drobnych zdarzeń, spotkania z dawnym partnerem i kochankiem, konfrontacji z przeszłością, intymnych rozmów Maria Enders będzie gotowa zagrać największą życiową rolę. Samą siebie.

W rolach głównych oglądamy aktorki reprezentujące trzy aktorskie pokolenia. Marię Enders zagrała nagrodzona Oscarem Juliette Binoche, znana z wybitnych kreacji w filmach Kieślowskiego, Haneke i Szumowskiej. Partneruje jej Kristen Stewart, której światową popularność przyniósł występ w sadze „Zmierzch” – tutaj w wychwalanej przez krytykę, najdojrzalszej roli w swojej karierze, oraz osiemnastoletnia Chloë Moretz, jedna z najciekawszych amerykańskich aktorek młodego pokolenia, znana z filmów Tima Burtona i Martina Scorsese.

GŁOSY PRASY

Intensywność i psychologiczna wiarygodność relacji głównych bohaterek przypomina najlepsze kameralne dramaty Bergmana.

Chicago Reader

Ci wątpiący w talent Stewart będą mieli trudny orzech do zgryzienia, patrząc jak świetnie radzi sobie u boku Binoche.

Examiner.com

Niesamowicie angażujące spojrzenie na prywatny świat gwiazdy.

The Hollywood Reporter

Wielowarstwowa opowieść, której siłą są kobiece postaci i jedne z najlepszych ról w karierach odtwarzających je aktorek.

Variety

Binoche i Stewart tworzą mistrzowski duet.

Slant Magazine

Wnikliwy, intymny portret współczesnej kobiety.

Time-Out

Subtelne, delikatne i melancholijne kino psychologiczne

The Telegraph

REŻYSER O FILMIE

Ten film, opowiadający o przeszłości, o tym jak sobie z nią radzimy i jak nas ukształtowała, przeszedł długą drogę. Przeszedłem ją wspólnie z Juliette Binoche. Pierwszy raz spotkaliśmy się na początku naszych karier. Napisałem wtedy wspólnie z André Téchiné scenariusz pełnego duchów filmu „Spotkanie”, w którym dwudziestoletnia Juliette zagrała główną rolę. Już wtedy opowiadałem tym filmem o Niewidzialnym i młodej aktorce, która szuka drogi dającej jej spełnienie. Od tamtej pory nasze ścieżki szły równolegle, przecinając się tylko z rzadka, jak wtedy, gdy w 2008 roku kręciliśmy razem „Pewnego lata”.

To Juliette pierwsza dostrzegła, że mamy wspólnie coś do zrobienia. Film, który był jak ledwo dostrzegalny cień w naszych karierach, który pozwolił nam wrócić do tego, co najważniejsze. Z tą myślą zacząłem najpierw robić notatki, potem wymyślać postacie, a w końcu fabułę, która tyle lat czekała, by dać jej życie.

Pisanie to ścieżka prowadząca od pomysłu do jego realizacji – a ta ciągnęła się na wysokościach, na których dostawałem zawrotów głowy. Nic dziwnego, że przed oczami miałem górskie szczyty i strome zbocza. Światło było wiosenne, a powietrze przejrzyste, czasami tylko unosiły się mgły przeszłości, takie jak w filmie „Cloud Phenomena of Maloja”. Ta ścieżka zaprowadziła mnie zarówno tam, gdzie wszystko się zaczęło dla mnie i dla Juliette, ale również do miejsca, w którym odnaleźliśmy się dzisiaj, zadając sobie pytania o teraźniejszość i przede wszystkim – o przyszłość.

Maria Enders jest aktorką. Wspólnie z asystentką, Valentiną, pracują nad skomplikowanymi, bogatymi postaciami stworzonymi przez Wilhelma Melchiora. Postaciami, które jeszcze nie odkryły wszystkich swoich sekretów. Ale ich poszukiwania nie dotyczą tak naprawdę teatru i jego iluzji, czy meandrów fikcji, ale Człowieka, w najbardziej podstawowym tego słowa znaczeniu. Te słowa – napisane przez autora, wypowiedane przez aktorów i rezonujące w widzu – przywołują pytania, które zadajemy sobie codziennie w naszych wewnętrznych monologach. Tak, teatr to życie. A nawet coś więcej niż życie, bo odsłania wzniosłość w najlepszych i najgorszych momentach, w sytuacjach banalnych i marzeniach.

Maria Enders nie jest ani Juliette Binoche, ani mną. Jest nami. Z naszą potrzebą wracania do przeszłości. Nie po to, żeby ją wyjaśniać, ale by w niej odnaleźć klucz do naszej tożsamości, do tego co uczyniło nas tymi, którymi jesteśmy i co pcha nas cały czas do przodu. Ona spogląda w otchłań i widzi młodą kobietę, którą była w wieku 20 lat. W głębi serca wciąż jest taka sama, ale świat wokół niej się zmienił, a jej młodość – dziewiczość, ciągle odkrywanie – uleciała. I już nie wróci.

Z drugiej strony nigdy nie zapominamy, czego młodość na nauczyła: ciągłego wymyślania świata na nowo, odkodowywania współczesnej rzeczywistości i tego, że trzeba zapłacić cenę, żeby być jej częścią. Ta konfrontacja pomiędzy przeszłością a teraźniejszością wydała mi się idealną platformą dla komedii – albo dramatu, w zależności, z jakiej perspektywy na nią spojrzeć – o aktorce, która raczej z powodów zawodowych i obowiązku a nie pragnienia zanurza się głębi czasu.

Kiedy wpatrujemy się w tę pustkę nie widzimy wiele więcej niż siebie samych zastygłych w absolutnej teraźniejszości. Ten obraz jest w sercu „Sils Maria”. Maria Enders odkrywa, że jest rozdzielona na tysiące awatarów, które żyją w sztucznych światach sławy i odrazy do współczesnych mediów. To tutaj zaciera się granica pomiędzy tym, co najbardziej intymne, patetycznie banalne, a przestrzenią publiczną. Szukamy jej, ale nie możemy znaleźć. Może już przestała istnieć?

Czy Maria Enders jest tą młodą dziewczyną, która kiedyś zagrała Sigrid w filmie Wilhema Melchiora? Czy może dojrzałą kobietą, którą widzą w niej inni? A może jest jeszcze inną postacią,

w którą się wcielała, a która pojawia się kiedy ktoś wpisze jej imię w wyszukiwarce Google czy YouTube? Czy poza sekretami prywatności, jedynym miejscem gdzie czas nie zostawia śladów, jest coś, do czego może się ona odwołać?

Na bardzo wczesnym etapie prac nad tym filmem zacząłem myśleć o chmurach, o niebie nad doliną Engandyna, o tym, jak jednocześnie niewzruszony i poruszający, onieśmielający i ludzki może być krajobraz. Nie dotknięty przez czas świadek tych wszystkich istnień, które wędrowały przez niego, łączyły się z nim przez tysiące lat. I doświadczały oczywiście budzących zawroty głowy wysokości.

W 1924 roku Arnold Fanck, jeden z pionierów górskiej fotografii, nakręcił niesamowity film „Cloud Phenomena of Maloja”, w którym wierzchołki gór, chmury i wiatr łączą się w abstrakcyjne jedno, przywołujące klasyczne chińskie malarstwo. Ten czarno-biały film istnieje dziś tylko na zużytej, wytartej kopii. A jednak mimo (a może dzięki) tym filtrom czuć w uwiecznionych na filmie przestrzeniach jakąś tajemniczą, niepokojącą prawdę. Odsłaniają się przed nami, choć dzieli nas blisko stulecie.

Czy nie na tym właśnie polega proces tworzenia sztuki, która uwiecznia świat, ale poprzez indywidualne spojrzenie, które ukrywa tyle samo, co odsłania? Które stawia w świetle zarówno widzialne, jak i niewidzialne?

ARNOLD FANCK (1889-1974)

Miłośnik gór i geolog, który bardzo wczesnie zainteresował się kinem. Już w 1913 roku zrealizował dokument o swojej wspinaczce na Monte Rosa, co uczyniło go w Niemczech pionierem filmów przyrodniczych, sportowych i górskich. W 1924 roku nakręcił „Cloud Phenomena of Maloja”. Oryginalny negatyw filmu miał 14 minut i 30 sekund, ale do dzisiaj przetrwały tylko dwie identyczne dziewięćminutowe kopie. Jedna znajduje się w Austrii, druga w Szwajcarii. W 1925 roku Fanck zaczął kręcić filmy fabularne. Jego operatorzy, Sepp Algeier i Hans Schneeberger, również byli pionierami zdjęć wysokogórskich, a on sam stał się wynalazcą filmu górskiego jako gatunku. Stało się to dzięki sukcesom filmów nakręconych między 1925 a 1931 rokiem: „The Holy Mountain” (1926), „The Big Jump” (1927), „Der weiße Stadion” (1928), „The White Hell of Pitz-Palü” (1929, jego współreżyserem był słynny Georg Wilhelm Pabst), „Avalanche” (1930) i „White Ecstasy” (1931). Występowała w nich Leni Riefenstahl, a u jej boku często pojawiał się Luis Trenker, jako próbujący zdobyć jej serce amant. Kiedy Niemcy weszły na ścieżkę narodowego socjalizmu Fanck szybko wyjechał z kraju i realizował filmy nawet w Japonii. Wrócił jednak do ojczyzny w 1939 roku i wstąpił do partii nazistowskiej, dla której nakręcił dwa obrazy propagandowe. Po wojnie zabroniono mu realizacji filmów, a jego dotychczasowe filmy zostały zakazane. To był koniec jego kariery. Do końca życia pracował jako leśnik, umarł w biedzie.

WILHELM MELCHIOR (1935-2010)

Urodzony w Hamburgu szwajcarski dramaturg. Większość swoich sztuk umiejscawiał w Szwajcarii, tej prawdziwej i tej wyobrażonej. Ten człowiek renesansu – pisał poezję, eseje, zajmował się botaniką i realizacją filmów – mocno osadzony był w niemieckojęzycznym świecie. Jego surowe, przesycone nihilizmem komentarze dotyczące niemieckiego społeczeństwa w czasie ekonomicznego rozkwitu przysporzyły mu wielu wrogów, ale także dały mu status kultowego twórcy swojej generacji. Tylko znikoma część jego twórczości została przetłumaczona i do dzisiaj pozostaje praktycznie nieznany poza kręgiem niemieckojęzycznym, choć wspominało się go kilkakrotnie wśród kandydatów do literackiego Nobla. Jego filmografia doczekała się natomiast wznowień na DVD i nowa publiczność mogła odkryć dla siebie tę oryginalną, niepokojącą i transgresywną twórczość, która nie straciła nic ze swojej fascynującej siły.

SYLWETKA REŻYSERA

Olivier Assayas – urodzony w 1955 roku francuski scenarzysta, reżyser i krytyk filmowy. Jego ojcem był znany filmowiec Jacques Rémy, i to u niego na planie Assayas stawiał pierwsze kroki w przemyśle filmowym. W 1985 współpracował przy scenariuszu film „Spotkanie” André Téchiné, a jego samodzielny debiut „Désordre” z 1986 roku poprzedziła realizacja kilku filmów krótkometrażowych, a także publikacja tekstów w słynnym piśmie „Cahiers du cinéma”. W swoich tekstach Assayas pisał o kinie, które kochał: europejskich i azjatyckich autorach filmowych – szczególnie cenił sobie François Truffaut i Hou Hsiao-Hsien. Temu drugiemu poświęcił nawet dokument „Hou Hsiao-hsien: Portret”. Do najważniejszych osiągnięć Assayasa należą „Zimna woda” (1994) i „Irma Vep” (1996), pokazane na festiwalu w Cannes w sekcji Un Certain Regard, „Ścieżki uczuć” (2000), „Demonlover” (2002), „Czysta” (2004), które walczyły na tym samym festiwalu o Złotą Palmę w konkursie głównym, a także „Après mai”, który otrzymał nagrodę specjalną na festiwalu filmowym w Wenecji. W 2010 roku Assayas rozpoczął realizację serialu o legendarnym terrorysty pt. „Carlos”, który stał się wielkim przebojem na całym świecie.

Wybrana filmografia reżyserska:

1986 – Désordre

1989 – L'Enfant de l'hiver

1991 – Paryż się budzi / Paris s'éveille

1993 – Une Nouvelle Vie

1994 – Zimna woda / L'Eau froide

1996 – Irma Vep

1997 – Hou Hsiao-hsien: Portret / HHH - Un portrait de Hou Hsiao-Hsien

1998 – Fin août, début septembre

2000 – Ścieżki uczuć / Les destinées sentimentales

2002 – Demonlover

2004 – Czysta / Clean

2006 – Zakochany Paryż / Paris, je t'aime (segment „Quartier des Enfants Rouges”)

2007 – Przejście / Boarding Gate

2007 – Kocham kino / Chacun son cinéma

2008 – Pewnego lata / L'Heure d'été

2010 – Carlos

2012 – Après mai

2014 – Sils Maria / Clouds of Sils Maria

JULIETTE BINOCHÉ

Ur. 9 marca 1964 roku w Paryżu. Pochodzi z artystycznej rodziny – jej matka również była aktorką, a ojciec rzeźbiarzem. W bardzo wczesnym wieku zaczęła pobierać lekcje aktorstwa, których udzielała jej matka. Po kilku rolach teatralnych zadebiutowała w filmie w wieku 20 lat we francuskim obrazie „Les Nanas”. Zaraz potem wystąpiła w produkcji Jean-Luca Godarda „Zdrowaś Mario”. Szybko przyszły ważne role u innych słynnych reżyserów: w „Spotkaniu” André Téchiné, czy w „Złej krwi” Leosa Caraxa, z którym Binoché związała się prywatnie na kilka lat. Role w „Nieznosnej lekkości bytu” Philippe'a Kaufmana u boku Daniela Day-Lewisa oraz w „Skazie” Louisa Malle'a razem z Jeremym Ironsem zwróciły na nią uwagę Hollywood. Steven Spielberg chciał jej powierzyć jedną z głównych ról w „Parku Jurajskim”, ale odmówiła przyjmując w zamian propozycję... Krzysztofa Kieślowskiego. Za udział w jego filmie „Trzy kolory: Niebieski” zdobyła Cezara dla najlepszej aktorki oraz nagrodę dla najlepszej aktorki na MFF w Wenecji. Po kolejnych rolach u polskiego reżysera – w „Białym” i „Czerwonym” – zagrała w „Angielskim pacjencie” Anthony'ego Mingelli. Występ ten przyniósł jej Oscara dla aktorki drugoplanowej, a kolejną nominację do tej nagrody zdobyła udziałem w filmie „Czekolada” Lasse Halströma. Rola w „Zapiskach z Toskanii” przyniosła jej nagrodę dla najlepszej aktorki podczas 63. Międzynarodowego Festiwalu Filmowego w Cannes w 2010 roku.

Wybrana filmografia:

- 1985 – Spotkanie / Rendez-vous, reż. André Téchiné
- 1986 – Zła krew / Mauvais sang, reż. Leos Carax
- 1988 – Nieznosna lekkość bytu / The Unbearable Lightness of Being, reż. Philip Kaufman
- 1991 – Kochankowie na moście / Les amants du Pont-Neuf, reż. Leos Carax
- 1993 – Trzy kolory: niebieski / Trois couleurs: Bleu, reż. Krzysztof Kieślowski
- 1994 – Trzy kolory: biały / Trois couleurs: Blanc, reż. Krzysztof Kieślowski
- 1994 – Trzy kolory: czerwony / Trois couleurs: Rouge, reż. Krzysztof Kieślowski
- 1996 – Angielski pacjent / The English Patient, reż. Anthony Minghella
- 2000 – Czekolada / Chocolat, reż. Lasse Halström
- 2003 – Ukryte / Cache, reż. Michael Haneke
- 2007 – Podróż czerwonego balonika / Le voyage du ballon rouge, reż. Hou Hsiao-Hsien
- 2008 – Niebo nad Paryżem / Paris, reż. Cédric Klapisch
- 2008 – Pewnego lata / L'Heure d'été, reż. Olivier Assayas
- 2010 – Zapiski z Toskanii / Copie conforme, reż. Abbas Kiarostami
- 2011 – Sponsoring / Elles, reż. Małgośka Szumowska
- 2012 – Cosmopolis, reż. David Cronenberg
- 2013 – Camille Claudel, 1915, reż. Bruno Dumont

KRISTEN STEWART

22-letnia Stewart swoją karierę rozpoczęła bardzo wcześnie. Nie miała jeszcze 10 lat, gdy pojawiła się w „The Thirteenth Year”, telewizyjnej produkcji Disney Channel. Już dwa lata później można ją było oglądać u boku Jodie Foster w thrillerze Davida Finchera pt. „Azyl”. Sukces tego filmu sprawił, że w 2002 roku młodziutka aktorka zagrała wspólnie z Dennisem Quaidem i Sharon Stone w „Cold Creek Manor” Mike’a Figgisa. Kolejną przełomową rolą Stewart był występ w 2007 roku w głośnym „Wszystko za życie” Seana Penna. A gdy skończyła 19 lat znał ją już cały świat.

Wszystko dzięki wcieleniu się w Bellę Swan, zwyczajną dziewczynę która zakochuje się w niezwykle przystojnym... wampirze. Saga „Zmierzch” biła wszelkie kasowe rekordy i jest jedną z najbardziej dochodowych serii w historii kina. Jej gwiazdy – Robert Pattinson i Kristen Stewart właśnie – z dnia na dzień uzyskały status celebrytów na całym świecie. Uwielbianych przez publiczność i bardzo często przez nią nagradzanych, krytyka filmowa w najlepszym razie lekceważyła. Ale ostatnio zaczęło się to zmieniać.

Robert Pattinson zyskał uznanie rolą w „Cosmopolis” Davida Cronenberga, natomiast talent Stewart po prostu eksplodował w filmie „W drodze” Waltera Sallesa. Film oparty na „biblii bitników” zadebiutował w konkursie głównym festiwalu w Cannes i tym co przyciągnęło uwagę recenzentów była właśnie rola młodej aktorki. Po ugrzeczonym „Zmierzchu”, przeznaczonym dla nastoletniej widowni, Stewart zdecydowała się na odważne sceny nagości, seksu i bardzo ekspresyjną grę. A co najważniejsze – zrobiła to znakomicie – i z celebrytki szybko awansowała do grupy najbardziej utalentowanych i obiecujących aktorek swojego pokolenia. Choć jak Stewart sama przyznaje jej prawdziwym marzeniem jest zostanie... pisarką.

Wybrana filmografia:

2002 – Azyl / Panic Room, reż. David Fincher

2003 – Cold Creek Manor, reż. Mike Figgis

2007 – Wszystko za życie / Into the Wild, reż. Sean Penn

2008 – Zmierzch / Twilight

2009 – Saga "Zmierzch": Księżyc w nowiu / The Twilight Saga: New Moon

2010 – Saga "Zmierzch": Zaćmienie / The Twilight Saga: Eclipse

2011 – Saga "Zmierzch": Przed świtem. Część 1 / The Twilight Saga: Breaking Dawn – Part 1

2012 – W drodze / On the Road, reż. Walter Salles

2012 – Saga "Zmierzch": Przed świtem. Część 2 / The Twilight Saga: Breaking Dawn – Part 2

2012 – Królewna Śnieżka i Łowca / Snow White and the Huntsman

2014 – Sils Maria / Clouds of Sils Maria